

Въ него думитъ тракатъ като тежки парчета желѣзо
и могъщитѣ образи сж размѣсени съсъ ругатни,
но суровата мисль като ножъ въвъ главата се врѣзва,
и въ нестройния ритъмъ на човѣка сърдцето тупти.

И за насъ той е скъпъ, той е въ насъ, както ние сме въ него,
Той извира отъ насъ като мощенъ, гигантски потокъ,
по-красивъ ни изглежда отъ ухаещи захарни нѣжности,
отъ класиченъ сонетъ по-желѣзенъ е той и по-строгъ.

Че съсъ него настъпва победниятъ ходъ на милионитѣ,
че въвъ него великъ въ своя творчески пжтъ е човѣкъ,
че съсъ удара здравъ на юмрука желѣзобетоненъ
той пробива търбуха на жестокия днескашенъ вѣкъ.

